

NS Zpravodajství

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1130

10.11.2024 (135)

Neopěvovaní hrdinové bílé rasy

Část 3

William Dudley Pelley

George Orwell ve svém prorockém románu 1984 předpověděl, jakou společností se Amerika rychle stává. Heslo této "budoucí" doby znělo: "Kdo ovládá přítomnost, ovládá minulost, kdo ovládá minulost, ovládá budoucnost". Součástí této kontroly mysli byla i paměťová díra. Byla to spalovna, do níž se házely všechny informace o minulosti, které byly považovány za škodlivé pro systém Velkého bratra. Abychom ukázali, jak moc se Židy ovládaný establishment v naší zemi podobá tomu z roku 1984, uvádíme příběh Williama Dudleyho Pelleyho.

Ačkoli byl vůdcem masového hnutí, které po celé desetiletí 30. let 20. století plnilo titulní stránky novin, jeho jméno je dnes až na hrstku badatelů zcela neznámé. Kromě ojedinělých a letmých zmínek v několika málo historických publikacích o éře krize o jeho dramatickém životě neexistují žádné knihy, dokonce ani žádné novinové či časopisecké články. Jeho fotografii nenajdeme mimo stránky *Nového řádu*, ani žádné fotografie jeho desetitisíců následovníků, přestože jeho obraz i jejich obraz dominovaly dobovým kronikám a publikacím. Jeho projevy jsou nedostupné, přestože je slyšely miliony lidí, někdy i v celostátním rozhlasovém vysílání. Přitahoval přátelství legendárních hrdinů, jako byl Charles Lindbergh, a nenáviděl legendárních darebáků, jako byl Franklin Roosevelt. Sinclair Lewis napsal na základě jeho života celovečerní román *Tady se to stát nemůže*.

Spolu s díly Theodora Dreisera, H. L. Menckena, F. Scotta Fitzgeralda a dalších velikánů 20. let 20. století se jeho knihy dostaly do vysokoškolských osnov v čele moderní americké literatury. Přesto dnes žádný vysokoškolský kurz Velké knihy neobsahuje žádný z jeho titulů. Byl jedním z nejvýznamnějších tvůrců němého filmu, autorem takových klasických filmových her, jako je *Hrbáč z Notre Dame*. Navzdory nepopíratelnému vlivu, který měl na svou dobu, bylo jeho jméno důkladně vymazáno ze soudobých dějin, jeho knihy (hůře než zakázané nebo spálené) nebyly vydány, jeho politické úspěchy upadly v zapomnění.

Když jsem se po měsících pátrání snažil získat podklady pro tento článek, zjistil jsem, že jeho jediný životopis byl napsán před osmnácti lety jako obskurní univerzitní práce nepřátelsky naladěného postgraduálního studenta. Několik roztroušených útržků dalších údajů pocházelo z xeroxů Pelleyho vlastních tlejících publikací, a to prostřednictvím zaprášených knihovních archivů. Vše o něm bylo vhozeno do skutečné Díry paměti, neméně důkladné ve své destrukci, ale mnohem reálnější než Orwellův model. Židovský Velký bratr, který vymazává všechny informace o Williamu Dudley Pelley, je stejný kontrolor minulosti, který se stará o to, aby existovala spousta učebnic a pseudodokumentů pro televizi a filmy, které vychvalují "velikost" Martina Luthera Kinga mladšího nebo Malcolma X. Co mohl Pelley udělat, že to tak zasáhlo srdce košer systému, že to podnítilo tak dokonalou snahu vymazat z amerického povědomí všechny poznatky o jeho existenci?

Horor v Rusku

William Dudley Pelley se narodil 12. března 1890 v Lynnu ve státě Massachusetts v naprosté chudobě. Ze svého dětství si pamatuje jen to, že byl "věčně hladový a ošuntěle oblečený". Na rozdíl od apologetů černošské neschopnosti neodradila nepřízeň osudu mladého Williama od toho, aby v životě něco dokázal. Chudoba pro něj nebyla omluvou pro lenost a neúspěch, ale katalyzátorem pro zlepšení. Ještě v raném mládí si našel podřadné zaměstnání v továrně na kapesníky, kde pracoval dlouhé a únavné hodiny za velmi málo peněz. Šetřil si však drobné a při každé příležitosti se vzdělával četbou. Čtení bylo jeho jedinou vášní a únikem z dřiny a materiální bídy dospívání. Obzvláště miloval klasické americké autory Foea, Emersona, O'Henryho atd. - a snil o tom, že se stane spisovatelem. V osmém ročníku byl vzdělanější než většina absolventů vysokých škol a začal svůj sen uskutečňovat, když byl přijat jako mladší reportér do springfieldských novin *Homestead*. Přestože jeho příjem byl sotva lepší než mzda v továrně na kapesníky,

v roce 1911 se oženil a následujícího roku se mu narodila holčička. Ta však zemřela kolem svých třetích narozenin. Navzdory svému "strašlivému smutku", nebo právě proto, pracoval na svém řemesle usilovněji než kdykoli předtím, jeho pověst reportéra s mimořádnými popisnými schopnostmi rostla a poprvé v životě byl finančně zajištěn. V následujících letech obdivovaly jeho fejetony v celostátně známých časopisech jako *Red Book*, *Colliers* a *The Saturday Evening Post* miliony čtenářů.

Na konci první světové války měl Pelley takovou prestiž, že ho jeho vydavatel pověřil prací zahraničního korespondenta ve východní Evropě. S velkorysým kontem na výdaje a diplomatickou hodností "konzulárního kurýra", kterou mu udělila vláda Spojených států, se počátkem roku 1918 vydal do Ruska. Pro něj byl tento úkol zábavným dobrodružstvím, dobře placenou zábavou a příležitostí k dovolené v zámoří. Ukázalo se, že to bylo něco mnohem víc. Až do své osudové cesty byl Pelley veselý, nadějný spisovatel bez vlastního přesvědčení. Jak po letech vzpomínal, tato zkušenost ho proměnila "z nenápadného spisovatele v chmurného křížáka".

Během dvou let urazil vlakem a na koni 8 000 mil přes Sibiř, Ukrajinu, stepi středního Ruska, Dálný východ a přes Asii do Japonska. Na všech těchto rozsáhlých cestách byl osobním svědkem komunistické revoluce. Viděl rolnice ukřižované ke dveřím stodoly a školní třídu, v níž byl učitel a všichni žáci utlučeni k smrti a jejich mozky rozprsknuty na tabuli. Byly tam celé vesnice vylidněné vraždami, mrtvoly se houpaly na každém sloupu veřejného osvětlení a dusily okolní potoky. Tyto oběti byly jen zřídka vojenské osoby, ani se nijak politicky neangažovaly. Byli to obyčejní lidé, většinou zemědělci a tovární dělníci. Takové hrůzné pohledy, s nimiž se Rudí setkávali všude, kudy projížděli, mu téměř vyrázily dech. Byly však tak běžné, že si na moře krve, kterým denně projížděl, postupně zvykl.

Na vlastní kůži poznal, že komunismus není ideologie, ale jen organizace nejhorších kriminálních žvlů vedená Židy, která má za cíl zničit gójskou společnost. Nebyla to žádná spekulace. Prakticky všichni komisaři, které znal (s některými z nich vedl rozhovory), byli Židé, zatímco většina jejich aktivistů byli obyčejní vrazi a zvrhlíci "osvobození" z vězení. Jejich motivací byla nenávist, moc a pomsta, nic jiného. Všechna jejich hesla o "rovnosti" a "míru" byla průhlednými frázemi, které měly obelstít nemyslicí liberály z řad ruského lidu, jejich obětí. Opilí úspěchem se Židé otevřeně chlubili svými plány na ovládnutí světa tím, že podněcují stejný druh rozkolu v jiných pohanských zemích. Pelleymu

řekli, že Rusko je jen odrazovým můstkem, základnou pro mezinárodní rozvrat. Dokonce i jejich falešný "komunismus" byl naprosto postradatelný, stejně jako jejich vlastní stoupenci, které neváhali zmasakrovat při sebemenším rozmaru. Jejich dalekosáhlým cílem byla vláda jednoho světa, v níž by se pohané stali dobrovolnými otroky, kteří by svým géniem a prací poháněli mezinárodní ekonomiku, zatímco Židé by ovládali všechny důležité mocenské pozice. "Po Rusku," usmíval se na Pelleyho jeden umaštěný komisař, "pak Evropa a později Amerika!"

"Hurá do Hollywoodu!"

Před svým politickým probuzením v zámoří o Židech nic nevěděl, v době dospívání o nich doma nikdy neslyšel a považoval je nanejvýš za příslušníky nekřesťanského náboženství. Po návratu do Spojených států se Pelley vrátil jako změněný a ořesený muž a v roce 1920 podal zprávu zástupci Louisi F. McFaddenovi z Pensylvánie. Tento politik byl tím, co slyšel, natolik znepokojen, že osobně na půdě Kongresu nahlas přečetl *Protokoly učných sionských mudrců* a oficiálně tak tento životně důležitý dokument zapsal do *kongresových záznamů*. (Protokoly představují program, jehož cílem je dostat židovské vůdce do pozice politické a ekonomické nadvlády nad pohanskou společností. Protokoly, které hysteričtí Židé předvídatelně odsoudili jako podvod, byly ověřeny až v roce 1984, kdy Lincolnova a Bladgettova populární kniha o legendě o grálu *Svatá krev - Svatý grál* prokázala jejich historické kořeny). Brzy poté byl Pelley seznámen s úředníkem ministerstva spravedlnosti a Robertem Sharpem, šéfem zpravodajské služby ministerstva zahraničí. Ti mu řekli, že jeho zkušenosti zcela potvrzují jejich bohaté spisy o židovské agitaci v Rusku a ve Spojených státech. Skutečnost, že tyto vládní muži byli tak otevření, prozrazuje, jak velkou politickou moc Židé za posledních 75 let nashromáždili; dnes je zcela nemyslitelné, aby některý americký politik byť jen naznačil kritiku židovské hrozby.

Zdalo se, že nic nemůže zastavit "historickou nevyhnutelnost" košer jednotného světa, kterou sliboval Karel Marx. Pelley se vrátil do svého domova ve Vermontu a snažil se zapomenout na "lázeň hrůzy", o níž věděl, že pomalu zahaluje civilizaci. Cítil se neklidný a frustrovaný a stal se neživotaschopným natolik, že se s manželkou rozvedl. Byla to "řvoucí dvacátá léta", kdy Američany zachvátil hédonismus poválečné prosperity. Lidé žili pro potěšení a vážné problémy nechávali na sobě. Ani Felly nebyl imunní vůči duchu své doby. Ve snaze uniknout před vlastním svědomím utekl do Hollywoodu v Kalifornii, kde ho předcházela pověst spisovatele, a nechal se najmout jako scenárista do studií M.G.M. a Universal.

Horečně pracoval a psal scénáře k předním filmům té doby. Dokonce napsal scénář k filmové verzi své vlastní povídky *The Shock* (*Šok*), která se okamžitě stala hitem. Jeho práce byla na tak vysoké úrovni, že se brzy stal jedním z nejuznávanějších a nejlépe placených scenáristů v Hollywoodu. Podle slov jeho životopisce jeho ceněné hry pro přední herce němého filmu "pomohly upevnit pověst Lona Chancyho a navázaly mezi oběma muži přátelství. Kromě Chancyho si nárokoval "stálý vstup" do domů Thedy Bary, Chestera Conklina a dalších slavných herců, producentů a režisérů".

I když byl Pelley zaneprázdněn životem v hollywoodské smetánce, našel si čas na psaní románů, které jeho jméno katapultovaly do nejvyšších pater současné americké beletrie. Jak román *The Greater Glory* (opěvující prosté hodnoty života v malém městečku v Nové Anglii), tak *The Fog* (milostný příběh) se staly bestsellery a byly oceněny kritikou. Byl příznivě srovnáván s F. Scottem Fitzgeraldem a považován za přinejmenším rovnocenného Sinclaira Lewise. Peníze a uznání mu však nepřinesly vnitřní klid. Ironií osudu původně utekl z reality východního pobřeží do mlýnů na fantazii v Hollywoodu, aby se ocitl uprostřed převážně židovského filmového průmyslu, který filmové umění překrucoval v košer propagandu, jež "ohlupovala, umrtvovala a obecně obelhávala" diváky. "Zatímco se gójové soustředili na kreativitu," řekl, "kožešníci z Druhé avenue a lisovači kalhot z Milwaukee si začali otevírat ateliéry, aby natáčeli dramata na zakázku." Vnitřně se styděl za to, že měl cokoli společného s hollywoodskou iluzí, když viděl, jak na jeho zemi padá židovský stín stejně jako v Rusku.

Na vrcholu svého kariérního úspěchu a citového zmatku, 29. května 1928, byl náhle a nečekaně konfrontován s hlubokým osobním zážitkem. Napsal o něm v knize *Mých sedm minut na věčnosti*, které se prodalo 90 000 výtisků. Do roku 1930 obdržel od svých čtenářů více než 20 000 dopisů. Navzdory fenoménu] úspěchu brožury autor prozradil jen málo podrobností týkajících se jeho zážitku, kromě toho, že trval na tom, že synchronní události osobně významných "náhod" jsou události v životě každého z nás, které nás spojují s nějakým Božím plánem. Pelley, který nikdy předtím nebyl věřícím člověkem, nebyl svatým Pavlem, kterého srazil z koně svatý Boží blesk. Ať už se mu stalo cokoli, zřejmě to nebylo nepodobné vizi, kterou měl mladý Hitler, když mu jako patnáctiletému studentovi v rakouském Linci cosi v představení Wagnerovy hudby ukázalo záblesk jeho budoucího poslání. Takové osobně významné příhody nejsou vůbec tak vzácné, ale obvykle se stávají revolučním osobnostem vysokého řádu. Pelley každopádně viděl, že marný čas "nekromancii natáčení filmů", které byly stále více protizidovské, a rozhodl se, že zbytek života zasvětit smysluplné práci, ať už bude jakákoli.

Cítil, že je připraven na velkolepost, ale chyběl mu jakýkoli smysl pro orientaci.

Ze všeho nejvíc chtěl udělat něco užitečného pro svou árijskou rasu a západní kulturu. Nebylo mu neznámé, že v Německu probíhá nacionálně socialistická revoluce, ale domníval se, že nemůže zvítězit nad obrovskou silou Židů. Vzpomněl si, jak slizký komisař v Rusku prorokoval, že další obětí bude Evropa. Studoval *Mein Kampf* a přemýšlel, zda by se zásady v něm tak jasně vyložené daly uplatnit ve Spojených státech. Zdálo se to příliš dobré, než aby to byla pravda. Příští rok se předstíraná prosperita dvacátých let zhroutila s Velkou hospodářskou krizí. Spojené státy zbankrotovaly a jejich obyvatelé poprvé poznali skutečný strach. Miliony hořce rozčarovaných Američanů se nechaly zlákat vzrůstajícím se komunistickým hnutím a průhlednými lžemi Franklina Roosevelta a Pelley s hrůzou rozpoznal, že se v jeho zemi opakuje stejný vzorec masových otřesů, jakého byl svědkem v Rusku.

Zrození Stříbrné legie

Když byl však 30. ledna 1933 zvolen k moci Adolf Hitler, Pelley byl ohromen. Stalo se nemožné. Alespoň někde na světě se pohanský národ semkl ve věci své rasové existence. Všemocní Židé byli přece jen poraženi. Když dokázali běloši zachránit svůj národ v Německu, mohlo se totéž podařit i tady. Hned následujícího dne Pelley založil *Stříbrnou legii*, kterou většina historiků považuje za první skutečnou organizaci ve stylu národního socialismu ve Spojených státech. Pravda, kořeny *americko-německého Svazu* sahaly o deset let dříve. V podstatě se však jednalo o bratrskou skupinu, která neměla žádné politické cíle, kromě mnohem pozdějšího zachování míru mezi Amerikou a Třetí říší. *Stříbrná legie* začala jako něco zcela jiného. Od samého počátku bylo jejím cílem dosažení politické moci, aby se jednoho dne stala vládou USA a vytvořila lidový stát založený na základech *Mein Kampfu*. Ještě důležitější než tyto zjevné politické a filozofické cíle bylo vyvolat nového ducha, dynamickou vůli bílé rasy, která by Američany inspirovala jako nikdy předtím.

Pelley však od počátku stál před vážným dilematem: chtěl sice svou organizaci jasně označit za národně socialistickou, ale zároveň se snažil, aby působila co nejameričtěji. Přestože měl symbol svastiky rád a chápal jeho panárijský význam, věděl také, že je nyní oficiálním znakem cizí mocnosti. Nechtěl vyvolat dojem, že je agentem jiné země. Místo starého hákového kříže si jako symbol své nové organizace zvolil písmeno "L". To se dalo jednoduše reprodukovat za různých

okolností a znamenalo Lásku k árijské rase, Věrnost americké republice, Osvobození od židovství a samozřejmě samotnou *Stříbrnou legii*. Osobně navrhl její vlajku, čtvercovou bílou standartu s velkým L v šarlatové barvě. Po následujících devět let ji měly vidět miliony Američanů, měla být nošena do krutých pouličních bitev a vyvěšena nad všemi státy Unie.

Na začátku však Pelley kromě vytvoření prvního symbolu nevěděl, kde a jak začít. Nakonec se uchýlil ke svým spisovatelským schopnostem a na vlastní náklady vydával bulvární noviny *Liberation*. Vzbudil senzaci, stal se prakticky přes noc úspěšným, protože přilákal nejen četné finanční podporovatele, ale i výrazné spisovatele, jako byl on sám, a nejprve tucet, pak stovky a velmi brzy tisíce nezaměstnaných mužů, kteří toužili prodávat publikaci od pouličních příchozích. V židizovaných městech, jako byl New York nebo Washington, byli tito první aktivisté napadáni košer lůzou, takže stejný nepřítel, kvůli kterému byly nutné Hitlerovy Stormtroops, byl stejně tak zodpovědný za vznik *Stříbrných košil*. Pelleyho volba názvu byla zřejmým odkazem na německé S.S., ale jejich přítomnost při prodeji novin a veřejných projevech byla neméně důležitá. V tak krátkém čase se ze *Stříbrných košil* stala *Stříbrná legie*. Drtivá většina legionářů v žádném případě nebyli revolucionáři z křesel, ale tvrdí pouliční bojovníci z továren, úřadů a středoškolských a vysokoškolských kampusů. Mnozí z nich byli také bývalí vojáci, zrazení veteráni falešné "války na konci všech válek". Prokoukli židovskou podstatu krize a považovali F. D. R. za nejžidovštějšího prezidenta, jaký kdy byl zemi způsoben. Ze všeho nejvíc chtěli smést liberálně-kapitalisticko-demokratický podvod a na jeho místě vybudovat svobodnou republiku šťastných občanů, hluboce si vědomých svého rasového dědictví. Aby tohoto cíle dosáhli, snažili se vybudovat skutečné politické hnutí, které by se vážně zaměřilo na dosazení svých vůdců do úřadu legálními, ústavními prostředky.

Jejich uniforma se skládala z čepice, kterou nosili Hitlerovi stormtroopeři, modrých manšestrových kalhot, legín, kravaty a stříbrné košile s červeným "L" nad srdcem. Aby *Stříbrné košile* vyvážily svůj evropský vzhled, nikdy neopomněly vyvěsit hvězdy a pruhy vedle vlajky Legie a jejich oficiální hymnou byl proárijský text zasazený do slavného pochodu z občanské války *Battle Hymn of the Republic*. "Stříbro symbolizuje čistotu našeho boje," prohlásil Pelley, "a čistotu naší Rasy!". Tak začalo něco, co označil za "Velký maraton" a vyvolal představu Thermopyl - "konečného souboje o existenci mezi árijským lidstvem a židovstvem".

Koncem roku 1933 byl růst legie mimořádný. Jednotky vznikaly po celé zemi, protože Pelley zjistil, že umí mluvit stejně výmluvně jako psát. V roce 1936 už byl

celostátně známou osobností, která oslovila statisíce farmářů, studentů, žen v domácnosti a nejčastěji nezaměstnaných po celé zemi. Jak jednou popsal v časopise *Liberation*: "Muži v malých městech jsou najednou ovanuti pronikavými zvuky *Silver Bugles* (název bubenického a trubačského sboru *Stříbrné legie*). Zvedají krky od lejster a soustruhů. Vlnící se prapory procházejí kolem zamlžených oken, v nichž se během této veleúspěšné židovské krize dívali na svět s rostoucí mrzutostí. Rozmísťují se na chodnících a pozorují nejlepší exempláře amerického mužství, jak dělají něco pro zmírnění masové nevole. Chtějí hrát svou roli." Stejně jako rostoucí legie jeho stoupců se jako národněsocialistický aktivista cítil "součástí samotné podstaty a vláknů současných dějin mé země". Jeho poselstvím byla prostá pravda: "Kapitalistická demokracie selhala, ale z jejích hničících zbytků se snaží zrodit její obludný potomek, komunismus. Ruskému lidu se nepodařilo rozdrtit toto monstrum v jeho lůně a strašlivě trpěl. Vím to, viděl jsem to. Totéž se děje i u nás. Není to boj o kapitalismus nebo komunismus, ale mezi bílou civilizací a židovstvím."

Stříbrné košile na pochodu!

Pelleyho organizace *Stříbrné legie* byla jedinečná. Přestože existovaly stále kasárny pro výcvik *Stříbrné košile* a místní jednotky prosperovaly ve většině států a ve všech regionech Spojených států, neexistovala žádná centrální budova velitelství. Namísto toho řídil Náčelník, jak mu jeho stoupců s oblibou říkali, Legii ze svého cestovního vozu Ford. Nikdy se nezdržel na žádném místě déle než několik týdnů, ale byl neustále na cestách, cestoval od jednoho velitelství k druhému a cestou pořádal venkovní shromáždění a masové mítinky. Ve skutečnosti mu prošlo rukama několik aut ročně, protože ročně najezdil neuvěřitelných 20 000 kilometrů. Tam, kde byl zrovna na návštěvě, se nacházelo národní ústředí, odkud telefonoval na ostatní ústředí. Toto extrémně mobilní vedení velmi úzce propojovalo jednotlivé jednotky a Pelley díky němu nesmírně dobře rozuměl Američanům na všech úrovních a ve všech částech země a zároveň se stal osobně známým státníkem pro miliony lidí.

Jeho plán na dosažení moci byl otevřený a přímý: Nejprve seznámil své spoluobčany s programem *Stříbrné legie*. Poté by vstoupil do příštího prezidentského klání v jednom státě pouze kvůli zkušenostem, které on a jeho aktivisté potřebovali k pochopení praktické politiky. S tímto tréninkem v reálném životě by se vážně ucházel o celostátní volby v roce 1940. V souladu s tím byla jeho podpora ve státě Washington tak široká, že se jeho jméno dostalo na prezidentský volební lístek, a

to díky usilovné podomní kampani *Stříbrných košil*, které shromáždily tisíce podpisů pod kolující petice. (Zde můj výzkum vyšel naprázdno, protože se mi nepodařilo najít žádné zdroje popisující ohlas voličů, který získal. Docházím k závěru, že musel být významný, a to z důvodů, které budou brzy objasněny,).

Opětovné uvedení F.D.R. do funkce prezidenta přiblížilo "konflikt mezi světlými a temnými silami na zemi" - proroctví o nadcházející válce proti Třetí říši, které Pelley pronesl ve svém prvním celostátním rozhlasovém projevu. Jeho volební nabídka zvýšila počet členů *Stříbrné legie* na trojnásobek a získala některé významné osobnosti, včetně George van Horna Moseleyho, generála americké armády ve výslužbě, zástupce Kongresu Jacoba Thorkelsena, Charlese A. Lindbergha mladšího a Walta Disneyho. Ti všichni se účastnili jeho veřejných shromáždění a někteří z nich sdíleli s náčelníkem pódium. Byl přesvědčen, že s takovou podporou na vysoké úrovni a zjevným přijetím milionů průměrných Američanů má *Stříbrná legie* před sebou velký osud. Jak napsal jeho životopisec: "Pelley se těšil na Světovou osu, která by měla své centrum v árijizovaném Washingtonu a na obou koncích by byla zajištěna v Berlíně a Tokiu. Dokud se Čína potácěla na pokraji toho, že se stane Stalinovým satelitem, japonské armády v Mandžusku bránily civilizaci před zákeřným hadem komunismu." Pelley, který v Japonsku nějakou dobu žil, si Japonců jako opory na Dálném východě proti Sovětskému svazu hluboce vážil. Byl proto zděšen Rooseveltovými pokusy zatáhnout Japonsko do katastrofální války, která by nechala dokořán otevřené dveře komunistické expanzi do Asie. Šéf se i v tomto případě ukázal jako příliš prorocký, jak mohou dosvědčit zmrzačení američtí veteráni z Koreje a Vietnamu.

Když se blížily prezidentské volby v roce 1940, bral *Stříbrné košile*, které nyní čítaly 100 000 členů (House Committee on Un-American Activities, Special Committee, 1939), velmi vážně F.D.R., který Pelleyho považoval za smrtelně vážného uchazeče; náčelník se možná do Bílého domu skutečně nedostane, ale mohl by ovládnout dostatek hlasů, aby volby odklonil od demokratů. Rooseveltova popularita již klesala, nemohl riskovat své znovuzvolení a nařídil FBI, aby Pelleyho "vyšetřila". Generální prokurátor Frank Murphy se ohradil proti zjevnému politickému pronásledování a omlouval se prezidentovi, že by bylo chybou dělat ze *"Stříbrných košil"* mučedníky. Mučedníci, mučedníci - v sázce bylo demokratické postavení, a tak nařídil, jak Pelley říkal, svým "pohanským satrapům", aby *Stříbrným košilím* znepříjemnili život. Jejich severokarolínská jednotka (největší ústředí legie a nejbližší věc, kterou měli k celostátní kanceláři) byla přepadena federálními maršály, její majetek včetně tiskařských strojů zabaven, její obyvatelé zatčeni a uvězněni na základě nejrůznějších vykonstruovaných obvinění, z nichž

všechna byla zamítnuta, ale až po dlouhých měsících finančně vysilujících soudních řízení. Přesto však zbídačeným *Stříbrným košilím* nebyl vrácen žádný ze zabavených materiálů ani samotná legálně vlastněná budova; usměvavý soudce jim řekl, že mají právo žalovat vládu o náhradu škody.

Těsně po zásahu v Severní Karolíně vyzval kongresman Dickstein (New York) k celostátnímu zákazu veřejného vystavování uniforem *Silver Shirt*. Šéf na to rychle zareagoval: "Každý kike, který si myslí, že mi může říkat, jakou košili smím nosit, nebo že na ní nesmím nosit šarlatové L, dostane ránu do nosu, kterou si bude pamatovat, dokud nepřistane v Abrahamově lůně!" Jak přiznává i jeho nesympatický životopisec, "Pelley měl důvod se domnívat, že je obtěžován. "

Obtěžování se zintenzivnilo a on byl obviněn z daňových úniků. I když toto politicky motivované obvinění překonal, velké náklady a čas potřebný na obhajobu před hrozícím vězením sabotovaly jeho kampaň v roce 1940. V té době (listopad) se zapojení USA do rozšiřujícího se konfliktu proti nacionálně socialistickému Německu zdálo být prakticky nevyhnutelné. Pelley proto změnil směřování Legie z kandidatury na volitelný úřad na opozici proti Rooseveltovi a jeho židovským válečným štváčům. *Stříbrné košile* se spojily s *americko-německým Bundem*, *Klux-klanem* a mnoha dalšími vlasteneckými organizacemi, velkými i malými, které se sjednotily v mobilizaci masového odporu proti míru. I zde náčelník prokázal svou sílu získat miliony lidí, neboť celonárodní průzkumy veřejného mínění provedené pouhý týden před Pearl Harborem ukázaly, že více než tři čtvrtiny Američanů jsou proti válce s Osou, pokud Spojené státy nebudou fyzicky napadeny. Jak Roosevelt tento předpoklad zinscenoval, což je dobře zdokumentováno v některých knihách, které *Nový řád* nabízí k prodeji, je příliš složité na to, abychom to zde převyprávěli. Poté, co Amerika nakonec vstoupila do války, byl Pelley zdrcen tím, co viděl jako sklouznutí své země do propasti. Jeho životní dílo posledních devíti let, všechny úžasné úspěchy organizace *Stříbrná košile* a její nadšená podpora zdola, se zdály být marné. Rozpustil Legii, dokonce i její noviny; co jiného mohl dělat?

V roce 1935 se znovu oženil, ale se svou novou ženou, s níž měl dceru, trávil jen málo času. Téměř zoufalý Pelley se za nimi přestěhoval do městečka Nobelsville v Indianě, kde chtěl zapomenout na svět, který se snažil zachránit. Léta sebeobětování mu připadala jako "nevděčná práce, snaha přinést lidstvu vizi, jak je lidstvo utvořeno". Jeho žena Helen a někteří z jeho nejbližších druhů ho však nabádali, aby pokračoval, aby se nevzdával, navzdory tomu nejhoršímu, co se stalo. Poněkud povzbuzen chtěl od nového generálního prokurátora Biddlea osobní

ujištění, že mu bude dovoleno publikovat své názory, dokud nebude podkopávat válečné úsilí. Biddle mu dal čestné slovo, že Pelley může publikovat bez obav z omezení. I když byla země ve válce, právo na svobodu projevu bylo zaručeno ústavou.

Prohitlerovský *apel* ve válečné Americe

Uprostřed válečné hysterie, která zachvátila celý národ, začal vydávat nový časopis *Roll Call*. Byl nekompromisně nacionálně socialistický, jeho slavný redaktor a autoři *Stříbrné košile* byli nekompromisní. Dokumentovali předválečné ropné embargo, které Roosevelt uvalil na Japonce a donutil je, aby byli svědky přiškrcení své ekonomiky, nebo riskovali válku, aby se osvobodili od americké nadvlády. F. D. R. chtěl válku, aby zachránil svou vlastní slábnoucí ekonomiku "New Deal" takovou masovou výrobou, jakou mohl poskytnout pouze válečný průmysl. Rudí chtěli válkou zachránit skomírající sovětskou otrokářskou říši před Hitlerovými armádami. Židé chtěli válku, aby zachovali kapitalisticko-komunistickou skořápkovou hru, kterou tak úspěšně vnutili pohanským národům na celém světě. Nejhorší ze všeho bylo, že pronásledováním války proti nacionálně socialistickým silám světla obelhaní Američané umožňovali, aby tytéž síly vnitřního rozkladu, které zahnívaly německou společnost, než je Hitler vyčistil, zapustily kořeny v naší vlastní zemi.

Pelley zaslal kopie před zveřejněním ke schválení úřadu generálního prokurátora. Biddle si mohl dovolit vystupovat velkoryse, protože si byl jistý, že poslední *Stříbrná legie* bude válečnou hysterií "vlasteneckých" Američanů pověšena na hřebík. Byl však ohromen, když zjistil, že *Roll Call* byl neuvěřitelně úspěšný! Zdaleka nepočítal s tím, že by Pelleyho přemohla nevraživost lidu, ale tato malá rozverná publikace se objevovala všude. A lidé otevřeně souhlasili s jeho proslulým redaktorem. Nejzávažnější ze všeho bylo, že "mnoho výtisků se našlo mezi americkými vojáky ve všech válečných divadlech", jak uvádí Pelleyho životopisec. Do března 1942 se náklad nejprve zdvojnásobil, pak zčtyřnásobil. Během pravděpodobně ne více než pěti týdnů se *Roll Call* rozrostl fenomenálním tempem. Zřejmě ne všichni se nechali strhnout propagandistickými továrnami Hollywoodu, posedlými jako jeho košer filmaři "domy Rothschildů a Rooseveltů v trenýrkách, zpověďmi nacistických špiónů a Stalinem v pyžamu, dramaty o hrdlořezech střílejících do gójské civilizace, davech šurmujících různé Bastily a New Dealerech lámajících drny pro miliardové priváty", jak tehdy napsal Pelley. "Šli jsme do války, protože sobecká židovská politika vnucená naší zemi přivedla Spo-

jené státy zpět na pokraj bankrotu."

Koncem zimy ho pak naléhavě kontaktoval důstojník amerického námořnictva, který byl 7. prosince předešlého roku umístěn v Pearl Harboru. Ten mu řekl, že F.D.R. lhal Američanům o útoku a tvrdil jim, že "ačkoli škody byly vážné, naše tichomořské loďstvo je stále neporušené". Důstojník uvedl, že byl osobně svědkem devastace, která byla mnohem horší, než prezident připustil. Ve skutečnosti byly všechny americké hlavní lodě buď potopeny, nebo těžce poškozeny, s výjimkou pěti nedotčených (a tudíž nefunkčních) letadlových lodí a jejich zastaralých letadel. Pelley přispěchal do tisku se zprávou: "Japonské bombardéry způsobily, že Pearl Harbor vypadal jako opuštěný projekt W. P. A. v Keokuku!". Zvláštní vydání, které se dostalo do ulic, bylo bombou a veřejnost lačnicí po pravdě, která byla nejranější obětí války, ho zhltila. Když však generální prokurátor ukázal obvyklou předběžnou kopii F.D.R., prezident vybuchl jako bitevní loď *Arizona* a 4. dubna požadoval Pelleyho zatčení. Obvinění: velezrada!

Biddle byl nucen porušit čestné slovo dané Pelleymu a nařídil velké porotě, aby náčelníka obvinila z dvanácti trestných činů podle zákona o pobuřování. V průběhu procesu intenzivně politicky motivovaný žalobce Oscar Ewing, "velké kolo" Demokratické strany, kouřící doutníky, důrazně popřel, že by americká tichomořská flotila byla v Pearl Harboru tak vážně poškozena, a předvolal ministra námořnictva Knoxe, aby soudce (a rozsáhlé naslouchající rozhlasové publikum) ujistil, že situace je pod kontrolou a není důvod k obavám. V době, kdy mluvil, americké vojenské síly bezhlavě ustupovaly z nepřetržité série porážek na celém pacifickém divadle. Když však Pelleyho obhájce pohrozil, že celá záchranná posádka z Pearl Harboru bude u soudu svědčit na podporu *Roll Callovy* kontroverzní zprávy, soudce rychle upustil od hlavní části obžaloby.

Nyní byl obviněn z toho, že nepravdivě vykreslil americkou ekonomiku jako bankrotující, a tím podkopal důvěru veřejnosti v době války. I zde byla obhajoba dobře připravena a předvolala předsedu Federální rezervní banky Marina Ecclese, který by musel pod křížovým výsledkem a přísahou vypovědět, že americkou ekonomiku skutečně na poslední chvíli zachránila jen válečná výroba vyvolaná krvavou lázní v Pearl Harboru. Soudce však předvolání zmařil.

Odsouzen!

Ke cti kongresmanu Thorkelsonovi i Charlesi Lindberghovi slouží, že osobně

vypovídali jako charakterní svědci v Pelleyho prospěch, což je nesmírně statečné, když uvážíme, že tak učinili uprostřed druhé světové války, v době, kdy Spojené státy zažívaly porážky od Pacifiku po Atlantik.

Navzdory jejich podpoře a neúspěchu hlavního obvinění proti němu (nemluvě o naprostém nedostatku důkazů o jakékoliv vlastizrádné činnosti) byl Pelley odsouzen k 15 letům vězení ve federální věznici s nejvyšší ostrahou. Obžaloba nebyla schopna předložit jediný důkaz, který by prokázal, že se Pelley dopustil velezrady; jediné, čeho se dopustil, byla kritika nespravedlivé války a zlého prezidenta, který ji zosnoval. O pětadvacet let později tisíce židovských komunistů a jejich bezmozků z řad gójů pálily v ulicích americké vlajky a násilně protestovaly proti americkému zapojení do války ve Vietnamu; na rozdíl od Pelleyho nikdo z nich nešel sedět. Bez peněz se nemohl odvolat. Později Lindbergh řekl reportérovi deníku *Chicago Tribune*, že Pelley není žádný zrádce, ale skutečný vlastenec, který je zřejmě pronásledován za to, že veřejně říká to, o čem stále více Američanů mluví v soukromí. Pelley měl být pro tyto lidi příkladem: Nechte si své názory pro sebe, nebo se podívejte, co se vám stane!

Ohromen tvrdostí rozsudku se stal němým vězněm války, proti níž se postavil. Zatímco západní svět za mřížemi jeho věznice páchal sebevraždy, on pilně četl a hluboce přemýšlel. Ačkoli byl smutný, něco v něm mu nedovolilo zoufat si: "Jednou my Američané uvidíme v pravé perspektivě, co nám cizí horda čtyř milionů Židů provedla a proč jsme byli tak hloupí, že jsme to trpěli." Když se katastrofální desetiletí 40. let chýlilo ke konci, Pelleyho dcera a zeť s pomocí starých kamarádů dokázali shromáždit dostatek peněz na výzvu. Neuspěli, ale jejich loajalita se nezmenšila a zkusili to znovu. V roce 1952, kdy Američané zbytečně umírali v Asii, přesně jak předpovídal, byl Pelley neochotně podmíněčně propuštěn pod podmínkou, že se nebude účastnit "politických aktivit jakéhokoli charakteru", což byl zjevně protiústavní požadavek, který byl příliš špatný na to, aby ho napadl. Jeho dcera a její manžel se o něj starali v rodinném domě v Nobelsville ve státě Indiana.

Společně založili nové nakladatelství *Soulcraft Press*, které vydalo jeho první knihu po válce: *Something Better*. V ní Roosevelta označil za člověka, který je nejvíce zodpovědný za nastartování společenského převratu, který Američané zažili v éře Vietnamu. "Byl předchůdcem dnešního rozvíjejícího se chaosu", který byl nicméně považován za nezbytný pro vytvoření státu ve stylu národního socialismu v budoucnosti. Ale teprve vznik dvou nových časopisů zabývajících se převážně mystickými a metafyzickými tématy ho finančně postavil na nohy natolik, že se

mohl odvděčit všem těm věrným stoupencům, kteří tak štědře přispívali na jeho odvolání. Stejně jako dříve v životě mu psaní dávalo smysl a naplnění. A bez lítosti vzpomínal na onen zásadní zážitek, který ho v roce 1928 nasměroval na jeho nelehkou dramatickou cestu: zdálo se mu, že vše je předurčeno, a proto je součástí jakéhosi Vyššího záměru, jemuž instinktivně důvěřoval, i když ho nedokázal intelektuálně pochopit. V posledních letech života byl šťastný z lásky své dcery a starých kamarádů a spokojený s vědomím, že i když selhal, udělal pro svou rasu a národ to nejlepší, co mohl. A jeho nepřátelé - nepřátelé jeho národa - ho poctili dlouhým vězněním. Žil také dost dlouho na to, aby byl svědkem vzestupu *Americké nacistické strany* George Lincolna Rockwella, což byl fenomén, který mu poskytoval hlubokou útěchu: Někdo pokračoval v boji, který před třiceti lety začal.

William Dudley Pelley zemřel pokojně ve spánku 1. července 1965 ve věku 75 let. Zatímco ležel v bezvědomí, někdo na trávníku před pohřební síní spálil kříž. Nikdy se nepodařilo zjistit, zda tam ohnivý kříž položil přítel, nebo nepřítel. Jeho odchodu si všimla (samozřejmě se zlým úmyslem) celostátní média, ale hned poté jeho jméno upadlo v zapomnění.

V roce 1992 se městečko Nobelsville v Indianě opět dostalo do krátkodobé celostátní pozornosti, když chlapce ze sousedství, který si jednoho letního večera hrál před svým domem, těsně minul padající meteorit, který mu přistál u nohou. "Od smrti fašistického vůdce W. D. Pelleyho před sedmnácti lety," napsaly místní noviny, "si zbytek Ameriky naší obce nevšiml." A tak se stalo.

Pelleyho život bílého patriota byl podobně bouřlivý. Byl prvním rasovým aktivistou ve stylu národního socialismu v naší zemi. Byl předchůdcem velitele Rockwella a hnutí White Power v dnešní Americe. Dokázal, že naše myšlenka, pokud je propagována s odvahou, inteligencí a upřímností, má sílu získat obrovské množství příznivců, což dokazuje 100 000 jeho stoupenců. Jeho živé mučednictví v břiše židovské bestie mu získalo čestné místo v srdcích spolubojovníků, kteří přišli po něm. Neselhal, jak si myslel, stejně jako neselže statečný voják, který dělá, co může, když je zajat nepřítelem.

Historické okolnosti mu nedovolily vytvořit vysněný árijský Washington. Ale v daleko širším boji za celosvětovou nadvládu bílé rasy bojoval dobrý boj; jeho bitva byla jen úvodní bitvou v probíhající válce za konečné vítězství árijského lidstva. Náčelník a jeho *Stříbrné košile* nás předešli. Inspirují nás, abychom následovali jejich příkladu. A náš vítězný prapor, který jednou zavlaže nad planetou

Zemí, bude patřit stejně tak jim jako nám!

Zdroje:

Ribuffo, Leo Paul, *Protestanti na pravici: Winroda a Geralda L.K. Smithe*, dva svazky, Yale University.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS Zpravodajství
www.nsdapao.org
#1005 19.04.2022 (132)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Přední zpráva
Rozhovor s Molly
Část třetí

NSK: Vaše současné projekty se zjevně týkají filozofie a umění.

Popíšte prosím svůj názor na dopad těchto témat v politice.

Molly: Snažím se stále aktualizovat fotogalerii, ale většinou se soustředím na Adolfa Hitlera a Armádu lidstva (www.movingthemovement.com/truth.htm). Teď jsem na 21 stránkách a mám toho ještě hodně před sebou. Studium druhé světové války je absolutně informační minové pole. Hledáte informace o jedné věci a najdete další dvě, které je třeba prozkoumat. Připadáte si trochu jako archeolog, který odhrává pohřbenou minulost. Minulost, kterou by raději nevysovali na světlo. Za záplavu informací a obrátek můžeme opět poděkovat internetu. V průběhu let se vynořily nesmírné vzácné věci z míst po

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the present National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamations have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are war, White immigration, eugenics, sterilization, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battles, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Führer Hitler!
Gottard Lueck

NSDAP/AO je největší na světě Dodavatel národně socialistické propagandy!

Tištěná a online periodika v mnoha jazycích
Stovky knih v mnoha jazycích
Stovky webových stránek v mnoha jazycích

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!